

Mijn vader kwam van de Korte Zijde in Zevenhuizen en vestigde zich in Nieuwerkerk.

Hij betrok een woning met werkplaats aan de Paralelweg, vlak bij de gele brug.

Hij begon daar een meubelmakerij. Veel werd er van eikenhout met de hand gedaan, want houtbewerkingsmachines had hij niet zo veel, nog niet eens een cirkelzaag. Mijn vader en moeder kregen 3 kinderen, ik en 2 broers.

De knecht was Siem van Vianen en woonde naast ons. Alles werd met een bakfiets weggebracht.

Zelf ging ik op de openbare school bij meester Cristiaanse, de bovenmeester was meester van Weelde.

Ik speelde vaak bij de boerderij van Bohemen aan de overkant van de weg. Rondom ons huis was nog weiland.

Er kwamen door het Kanaal vaak scheepjes. Ik zwaaide altijd naar de kolenschipper Barend van Gangelen uit Zevenhuizen, die in de Snellesluis ging schutten naar de IJssel. Als de gele brug omhoog ging, was het een sport om halverwege erop te springen als hij naar beneden ging. De brugwachter Kwakernaak vond dat goed. Gezellig was het op ons mandolineclubje, de meesten speelden mandoline, maar ik speelde banjo en enkele anderen gitaar.

In de oorlog was er weinig werk voor vader, hij deed reparatiewerk in ruil voor eten. De hoofdweg was naast de Paralelweg, er reden toen nog erg weinig auto's en wat paard-en-wagens. Later werd de rijksweg daarachter aangelegd.

Ik ging in Rotterdam op de Industrieschool, maar in de oorlog werd het te gevaarlijk daar, dus stopte ik met de school. Ik mocht op naailes bij juffrouw Hartman die in de z.g. barakken woonde in Moordrecht. Ik leerde kleding en gordijnen naaien, dat kwam van pas in de zaak.

Mijn vader overleed toen ik zes jaar was. Mijn moeder zette de zaak voort met Siem en mijn broers Dick en Aart. De vrouw van Dick was Tinie van Rijs, zij heeft ontzettend hard gewerkt in de zaak, zij naaide kilometers gordijnstof bij haar in de huiskamer. Ik kreeg verkering met Maarten de Bruin van Kortenoord, dat was niet naar de zin van moeder want volgens haar woonden daar alleen maar armoedzaaiers en dronkenlappen. Waarom nam ik niemand uit het dorp? Je had als meisje eigenlijk niets te nemen, je moest wachten totdat je een aanzoek kreeg van een jongen.

Je had 3 kampen in Nieuwerkerk : Het dorp , 's Gravenweg en Kortenoord. Maarten kwam dus uit het vijandige kam; op de 's Gravenweg woonden de rijke boeren die natuurlijk met een boerendochter of –zoon moesten trouwen. Vaak was het schelden of knokken tussen die kampen. Maar moeder zag al snel dat Maarten wel werkhanden aan zijn lijf had en toen was het goed. We zijn getrouwd en in 1960 betrokken we twee woonhuizen aan de burg. Jasstraat. Onder was de winkel en wij woonden boven met moeder en broer Aart die een beperking had.

Het was daar een krappe boel, we sliepen op opklapbedden. We hadden zelfs rollen handgeweven tapijt van de K.V.T. (Kon. Tapijten Fabriek) uit Moordrecht in voorraad.

Maarten en Dick gingen tapijt en vinyl leggen, dat was zwaar werk met de handspanner. Zij hadden veel werk bij boeren en in openbare gebouwen, ook op schepen van de Holland-Americaliijn. De hutten met ijzeren vloeren moesten met tapijt worden gelegd, dat moest met kantlatjes gebeuren.

Mijn moeder stond de eerste tijd nog in de winkel, zij werd 91 jaar.

Maarten werkte tot zijn 75 ste jaar.

Later kregen we een nieuw appartement langs de Dorpstraat.

Nu woon ik als weduwe in het zorgcentrum de Meander. Mijn enige zoon Alex komt mij bijna dagelijks opzoeken en dat vind ik fijn.

